

PĂRUL PĂRINTELUI IOAN PINTEA

written by Nicolae Avram | 13/02/2014

Dominat de figura monahului de la Rohia, *N.Steinhardt*, al cărui fiu spiritual a fost, părintele, poetul Ioan Pinte, revine în atenția noastră cu un jurnal: *Proximități și Mărturisiri*. În jurnal, Ioan Pinte face din întâlnirile sale cu cărțile un veritabil act de cultură. Mărturisirile despre citirile, copilăria, călătoriile, îndoielile și revelațiile sale îndeamnă la lectură și la meditație.

Ioan Pinteia a ajuns acolo unde-i locul (și formula!) prin propriile puteri. Prin propriile strădanii. E adevărat, nu e singurul. Însă, sigur, printre puținii și fericiții care pot rosti, la capătul unui drum, cu seninătate : „Sunt un om ca oricare altul. Cu griji, cu bucurii. Mulțumit că nu mi-am pierdut capacitatea de admirație. Și sunt fericit că sunt preot și pot sluji Sfânta liturghie”. Un text care ni-l arată pe Ioan Pinteia în integritatea sa: simplu, erudit, credincios. La capătul unui drum, fiindcă jurnalul *Proximități și Mărturisiri* stă ca mărturie a unui itinerariu. O cale prin sine și prin noi înșine care spune nu ce este lumea, ci cum se împlinește aceasta.

La începutul cărții, Ioan Pinteza vorbește despre un păr. Un păr bătrân de la casa parohială de la Chintelnic. Păr, sub a cărui umbră meditează, scrie, citește sau visează. Aici, Ioan Pinteza are „sentimentul că sunt, pentru câteva clipe, potopit de miresme și îndulcit de adierea Raiului”. Sub umbra acestui păr unde îmi place să cred că, Ioan Pinteza a primit în tăcere și cu fericire, revelația tristeții. Eterne. Extazul și bucuria tristeții. Sentiment, îmi pare, împărtășit cu Proust și cu Walter Benjamin, potrivit căruia, tot ceea ce ni se întâmplă „nu este un proces, ci un caleidoscop ale cărui imagini iau naștere în privitor”.

Ioan Pinteza zice: „ Cândva o să scriu despre tinerețea părului de la Chintelnic. Deocamdată pot zice doar atât: îmbătrânește ”. Una dintre crengile părului, prăbușite de la o furtună, i-a fost îndepărtată cu drujba. Părul, ca și omul lui Pascal : „Arată schilod, ciung și totuși ,măreț”. La sfârșitul jurnalului, Ioan Pinteza redescoperă părul într-o fotografie alb - negru. Îl regăsește, redescoperindu-ne pe noi înșine, punându-ne pe noi, cititorii acestui splendid jurnal în situația de a spune precum în Evanghelie: „ Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”